

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΚΡΙΔΕΣ

(Από το σημειωματάριο ενός παληού στρατιώτη)

Μιά μέρα, εκεί που έκστρατεύαμε εαί'νός, με τὸ κεφάλι ὑψηλά και με τὰ μάνιχερ ἐπ' ὤμων, ἐναντίον ἐχθροῦ...φαναταστικῶ, βραδίζοντες πρὸς τὰ βουνά, γιά ψευδομάχη, ἄξιανα τὸ ἔδαφος ἐθρόσε κατὰ ἀπὸ τὰ πόδια μας, σάν νά συνεταράχθη, σάν τὰ λιθαράκια και τὸ χώμα νά ζωντάνεψε και ν' ἀνεπήδησε.

Καλλιεργεῖται τὸ φρούτο ἀπὸ μέσα στὸ Ἑλληνικὸ περιβάλλον...

Στὰ γύρω θειάμια και ξερολάδα, ἕνα θρόσιμα ἀκούστηκε ἐπίσης, σάν τὸν θάμνον και τὸν ἀποξηραμένον χορταριῶν φρεϊάσια.

—Μαρέ, τί εἶν' αὐτὸ ;...
—Ἦταν ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ, ἐπεχομένη. Χιλιάδες και μυριάδες, ἑκατομμύρια ἀκρίδες, σάν μαῖφρο χιόν, ἐσεκάζανε τὸν τόπο, ὅλη τὴν ἑκαστὴ τριγύρω μας, σ' ἀποστασι μεγάλη.

—Ἦσαν καί μικρὲς ἀκρίδοιτες μαῖφρες, με κίτρινα κεντιδία και σειρήνια ἀπάνου τους, πὸν βαδίζανε ὅλες μαζί, σάν στρατὸς μ' αἰτές, πρὸς τὰ ἐμπρός.

—Ἄμα φτάσαμε στὸ μεγάλο σπορὸ τὸν ἀκρίδων, πολλὲς ἀρβύλες σπρωθῆκαν και θυμώναμα χτυποῦσαν τὸ ἔδαφος, λιώνοντες με ἀγανάκτησι τὰ ἀπρὴ ζουφια.

—Δεξιά κ' ἀριστερά βρισκέσθε ἀκονόντουσαν και ἀνάθεματα, ἀπὸ ἀνθρώπους πὸν ροζίζανε τὰ χέρια τους ὅλη

τη χρονιά, γιά νά βγάλουν τὴ δροσοβολιά τὸν κήπων και τὰ χλωρά τὸν κόπων τους βλαστάκια, μέσα ἀπὸ τὴ γῆ. Καί νά τώρα πὸν κινδύνωνε νά δούν καταστραμένους τοὺς ἰδρωτές και τὰ ξέσοά τους, μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, πὸν κανεῖς δὲν ἤξερε ἀπὸ πὸν ἤθεε και πὸς βρέθηκε ἐκεῖ, λές κ' ἀνοῖξε ἡ γῆ και τὴν ἐξέρασε !...

—Οἱ στρατιῶτες λιπήθηκαν τοὺς χορτοῦς. Καί πάλι λοιπὸν ξανασπρωθῆκαν ἡ ἀρβύλες, ἔτοιμες νά λυώσουν δοσε ἀκρίδες ἠπορέσουν, ἀλλὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ τοὺς κράτησε :

- 'Ανδρες, προσοχή !...
- Οἱ εἰνδρες ἔμειναν ἀκίνητοι.
- Τὶ χοροπλημάτια εἶν' αὐτὰ ; Γιατί φεύγετε ἀπὸ τὴ γραμμὴ σας ; ρώτησε ὁ διοικητής.
- 'Ακρίδες, κύριε διοικητῆ ! ἀπάντησαν μερικοί.
- Καί σάν εἶνε ἀκρίδες, τί ; Ἀτές κάνουν τὴ δουλειά τους και σεις νά κάνετε τὴ δική σας τὴ δουλειά ! 'Εμπρός, στή γραμμὴ ! Βήμα κανονικό, ἔν-δυό, ἔν-δυό ! Στρατιῶτες εἶστε σεις ἡ γαϊδοῦρα και κλωστοῦτε !...
- Στρατιῶτες !...
- Σιωπὴ !...

—Εἶχε δίκιο ὁ κ. διοικητής. 'Υπῆρχε φόβος μήπως καί καταστραφῆ τὸ «βήμα» μας !... Κι' ἕνας ὅπος πρέπει στρατὸς, δταν ἄλλοιτα παρελάνει, ἐπιτρέπεται νά πηγῆ ἀπὸ ἀκρίδες και ὅ,τι δῆποτε ἄλλο κακό, ἀλλὰ νά χάσῃ τὸ βήμα του και νά φύγῃ ἀπὸ τὴ γραμμὴ, δὲν ἐπιτρέπεται.

—'Αδιάφορο ἂν δὲν μᾶς ἔβλεπε κανεῖς ἐκεῖ, στήν ξεραμένη ἔρημιά, παρὰ μόνον οἱ ἐλλάχιστοι ἀπελοουργοί, πὸν κλαίγανε τὰ κλίματά τους, πὸν θ' ἀπόμειναν βέγγες μονάχα.

—'Εὐ τὸ στρατὸς περιπατεῖ και στέκεται, ἀναπαύεται ἢ ἐτελεῖ ἀσκήσεις γιά τὸν ἐναῖτο τὸν μονάχα, μᾶς εἶπε ἕνα πρωὶ ὁ Πρωτοσύγγελλος, πὸν ἐγὼ τὸν νόμιμα παρὰ με ὅσα και τὸν εἶδα με μονοτάκια και χοντρές μπότες, ἀξωματικό. «'Όπου εἶνε ὁ στρατὸς, εἶνε κ' ὁ κόσμος ὅλος» !...

—Κι' ἔδου δὲν ἰσάχχει κόσμος ; τὸν ρωτήσατε.
—Φτάνει νά ἰσάχχει ὁ στρατὸς, και εἶνε περιττός ὁ κόσμος !...

Δὲν καταλόμασε τότε και πολὺ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἱεροῦ μὸν ἀξιοματικῶ, με τότε ἦταν ἀνάγκη νά τὰ θυμηθοῦμε και τὰ ξαναθυμηθῆκαμε. Καί ἡ ἀρβύλες ἐπαγῆλθαν στή θέσι τους και τὸ κανονικό, τὸ ρυθμισμένο βήμα, ἀντήχησε και πάλι στήν ἔρημιά τὸν ἀγρῶν...

- 'Εν-δυό !... 'Εν-δυό !...
- Φοσοσοσ !... ἡ σφουρίζουσα τοῦ λοχαγοῦ.
- 'Εἰ'νός !...
- 'Ατενός. 'Εβγήκε ὁ λαοῦς ὅλος, κυττάζοντας ψηλά τὸν ἦλο, κατὰ πρόσωπο, πὸν μᾶς ἔβριχε τὴ λαύρα του, χοντρές-χοντρές, σάν νά ἦταν κομρετί.
- 'Απὸ μακριὰ διακρινόμενα κηπίκια, καταρσίαινα ἀκόμα — μόλις εἶχε φτάσει ἐκεῖ ἡ πρωτοπορεία τῆς ἀ-

Κατὰ τοῦ φαναταστικῶ ἔχθροῦ...

κρίδας, λίγο πὸν μπρὸς ἀπὸ μᾶς — μέσα στὰ ὅποια γυναῖκες ἀτιμῆλτες και φτοχογιμένες, χτυποῦσαν με κλάρες δένδρων δεξιά κ' ἀριστερά, ἀγωνίζομενες ἐναντίον τοῦ ἀμῆρητου ἐχθροῦ, πὸν μαῖφρος και πηδηχτός, σάν καβαλλάρης, προχωροῦσε ἀπότοπος κ' ἀκατάσχετος.

—'Εμεῖς, ὁ στρατὸς και ἡ φρουρά, τοῦ ἔθνους τὸ καμάρη και τῆς πατριδος οἱ προασπισται, με τὸ ὅλο μας ἐπ' ὤμων και εαί'νός, περιόσαμε ἀπὸ ἐκεῖ, περιήρουν και ἀξιοπρεπεῖς, μὴ καταδεχόμενοι ὅτε βλέμμα γὰν νά ριζοῦμε στὸν ἀελοπτικὸ ἐκείνον ἀγῶνα.

—Βρὲ παιδιά, δὲν μᾶς βοηθάτε ! μᾶς φώναζαν οἱ χορικοί.
—Βρὲ παιδιά, τὸ βό μας χάνεται !...

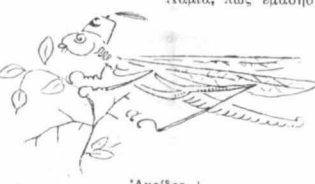
—Σιωπὴ !...
Καί δταν κατόπιν σκορπίσαμε, σχηματίζοντες φυλάκια, προφυλάξεις και περιπότους, μιὰ γυναίκα ἤρθε και μᾶς παρακάλεσε νά χτυπήσουμε !: ἔμεῖς, ἀφοῦ εἴμαστε τῆς πατριδος ὁ στρατὸς, τὴν θελιά κατάρη, πὸν ριχνότανε στή γῆ σάν ποτὰμ βούρκο, φέρνοντας μαζί της τὴ φτώχεια, τὴν καταστροφή και τὴν ἀπόγνωση. Μᾶ ἔμεῖς ἀγέροχοι, τῆς ἀπάντησαμε :

—Κυρία μου, ἔξερεις τί θὰ τὸν στρατὸς ; 'Εὐ τὸν στρατὸς εἶνε γιά τὸν ἐναῖτο τὸν μονάχα. Μάλιστα, κυρία μου. «'Όπου εἶνε ὁ στρατὸς, εἶνε και ὁ κόσμος ὅλος». Τὸ κατάρη !... «Καί φτάνει νά ἰσάχχει ὁ στρατὸς και εἶνε περιττός ὁ κόσμος». Αὐτὸς εἶνε ὁ στρατὸς... Καί ἔξερεις, κυρία μου, πὸς εἶνε ὁ προσημῶς του ;
—'Αν δὲν τὸν ἔξερεις, κότταξε και τὸν κανονισμό, γιά νά τὸ δῆς. 'Επιτρέπεται σ' ἕνα στρατιῶτη, πὸν ἔπαθε τὸ ἐπαρὰ πόδας, ἄμυ β', τὸ ἐκλινάτε ἐπ' ἀριστερά, μᾶς β', τὸ ἐτιναχτὰ νύστατε, τὸ εἶνω ἀποκορπίστες, ἐπιτρέπεται, λέω, νά κατέλθῃ μαχόμενος με τῆς ἀκρίδες ; Γιά τὸ Θεὸ ! 'Εμεῖς νά κινηθῶμε τὰ ἔνομα ! Μὴν ὀφείζετε τὸν ἐνδοξὸν τῆς πατριδος σας στρατὸν. Φέρτε μας Τούρκους, νά τοὺς κινηθῶμε !... Φέρτε μας Βουλγάρους, νά τοὺς γᾶμε ! 'Ιταλοὺς νά τοὺς τασάσουμε !... Φέρτε μας, νά πέσιμε ἰπὲρ βουβῶν και ἐστῶν, ἰπὲρ τὸν εἰδέναντων τὸν προγόνων μας μνημιῶνα, ἀλλὰ μὴ μᾶς ζητᾶτε νά κατέλθωμε μαχόμενοι ἰπὲρ τὸν τομαῶν και τὸν καρῶν σας και τὸν χολοκινθῶν σας... Τώρα θα μᾶς πῆτε δτι ἡ ἀκρίδα σίμαξε ὀλόκληρη τὴ Θεσσαλία, πὸς κατέστρεψε τὴ Λαμία, πὸς ἐμάδωσε τὴν Ἄττικὴν και ἀπειλεῖ τὴν Ἑλλάδα ἀναξάσαν... Τὶ πρὸς μᾶς, αὐτὸ ;... Διαβάστε τὸν κανονισμό, κυρία μου, και ἄλλοτε νά μὴ σπείρετε κῆρας και μελιτζάνες, πατάτες και ἀραβόσιτο, ἂν θέλετε νά ζῆτε...

- 'Αλλὰ τί νά κάνουμε ;
- Νά διορισθῆς. Νά γίνῃς δακτυλογράφος.
- Μὰ πὸν δὲν ξέρω γράμματα !...
- Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νά μὴ διορισθῆς ! 'Εχεις οἰογένεια ;
- Πολιμελῆ.
- Νά διορισθῆς κι' αὐτὴ. Νά πᾶς στὸ βουλευτὴ φρούτο αὐτὸ στὸ Ἑλληνικὸ περιβάλλον — νά προκινήσης, νά παρακαλέσης, ν' ἀποταχθῆς ἀπ' τὸν ἀρελή και τὸν ἀδιάφορο ἄνθρωπο τὸν ἀγρῶν, πὸν τὸν τρῶνε ἡ ἀκρίδες, και νά γίνῃς μιὰ ἀκρίδα τῆς Πολιτείας, σὺ, τὰ παιδιὰ σου και ὀλόκληρο τὸ σὸί σου. 'Άλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ἰσάχχει. 'Η γῆ ἀκρίδες θὰ βγάγῃ ἀπὸ τόμα και σὸν ἐξῆς στήν Ἑλλάδα... 'Η πηγὴ τῆς πρῶσινς και γλωσῆς χαράς ἐστέρησε... 'Ακρίδες και ἀγνάδια και τριβόλους δοσεσ θέλετε... Τὸ Κράτος, πὸν θὰ ἔφερε νά σὲ βοηθήσῃ, τὸ βλέπει, δὲν ἰσάχχει δυοτιγῶς. Τοὺς γερόντους τοὺς ἐτύλιξε μέσα στὸν γραγεῖν τὰ χαρτιά, ὅπως τυλίγει ὁ μπαζάλης τῆς κωμωδίας τοῦ βαρελιοῦ σαφδέλλες στὸ χαρτί, και τὸν στρατὸ τὸν δὲν τὸν ἔχει πετὰ γιά τὸ λαὸ : 'Εὐ τὸ στρατὸς εἶνε ὁ στρατὸς, και φτάνει νά ἰσάχχει ὁ στρατὸς και εἶνε περιττός ὁ κόσμος !... Κατὰ σνέπειαν, με τὴν ἀνωτέρο θεωρίαν, ἐσεῖς, οἱ κῆποι σας και τὰ λαχανικά σας, εἶστε σάν νά μὴν εἶστε γιά μᾶς ! 'Αφοῦ ἰσάχχομε ἐμεῖς, σεις, κυρία μου, εἶστε

—'Εν-δυό, ἔν-δυό !...

'Ακρίδες !...

Κηπουροί βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὰ ἀποφυλλομένα κλαρικά τους...

Τὸν ἐνόμισα παπᾶ, και τὸν εἶδα ἀξιοματικό με μπότες...

